

رِینا تِلگِمایر
ترجمه‌ی بشرامهر محمدی

ادامه

و اداد و توزیع
و تحریر و انتشار

تلگامیر، رينا: ۱۹۷۷-م.
دلهورها/رينا تلگامير: ترجمه‌ي شهرا همراه‌محمدی
تهران: نشر آدامه. ۱۳۹۹.
۲۲۴ ص: مصور(زنگ).

سرشناسه
عنوان و نام یدی‌آورنده
مشخصات نشر
مشخصات ظاهری
شایبک
وضعیت فهرست نویسی
پاداشت
موضوع
ردبهندی کنگره
ردبهندی دیوبین
شماره کتابشناسی ملی

ادامات

رواية مصورة

دلهذهها

رینا تلکمایر

ترجمه‌ی بشار مهر محمدی

ویرایش و صفحه‌آرایی: امین شیرپور
طراحی جلد: محمدرضا دادوست محمدی
چاپ: کاج
صخافی: نمونه
شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۴۸۸۰۰-۸-۹
چاپ نیزمنجهم: ۱۴۰۰، نسخه چاپ دوم
قیمت: ۴۱۷۰۰ تومان

چرا داستان‌های کوچک زندگی شما مهم هستند؟

کتاب‌های رینا نلکم می‌گذارند واقعی بچه‌های معمولی با زندگی‌های معمولی را تعریف می‌کنند. همان ماجراهای عادتی که هر کس از آنها داشته باشد، اینکن است در زندگی هر نوجوانی اتفاق بیفتد. پس چرا بچه‌هایی که به داستان‌های تخلیق‌برقه‌مان‌ها و اتفاق‌های هیجان‌انگیز عادت کرده‌اند، داستان‌ها و تصویرسازی‌های ساده‌ای را دوست دارند؟ بیایید در حرف‌های خودش دنبال راز جذابیت کتاب‌هایش بگردیم.

خاطرات بچه‌ها مهم است

رینا از همان کودکی قصه‌های واقعی را دوست داشت. کتاب محبوبش خاطرات نوجوانی بولی کلیری، نویسنده‌ی مجموعه‌ی معروف رامونا، بوده. خودش می‌گوید «خواندن خاطرات واقعی کودکی کلیری برایم به اندازه‌ی خواندن داستان‌هایش جذاب بود. به نظر من خاطرات مهم‌اند. فکر من کم خاطرات خیلی قدر تمندند». خاطرات راهنمای او برای نوشتن شدند. لبخندها را براساس خاطرات واقعی خودش از ماجراهای دندانپزشکی و ارتودنسی نوشت «چهارسال و نیم جراحی‌های مختلف و کلی سیم و کش و پیچ رادردهان و سرو صورتم تحمل کردم تا دوباره یک لبخند معمولی داشته باشم». در کتاب خواهرها هم خاطرات قهر و آشتی‌هایش با خواهرش را تعریف می‌کند و در کتاب دلهره‌ها صادقانه و صمیمی از ترس‌ها و دلشوره‌های دوران بلوغ خودش برایمان می‌گوید. رینا دوست دارد بچه‌ها با خواندن کتاب‌هایش بفهمند که داستان‌های معمولی زندگی‌شان خیلی مهم است.

مشکلات بچه‌ها مهم است

تلگمایر در کتاب‌های را دوست داشت که به او کمک می‌کردند مشکلاتش را حل کنند، مثلًاً کتاب‌های چگونه با همسایه‌هایتان مودیانه رفتار کنید یا چگونه با بزرگ‌ترها صحبت کنید. او فکر می‌کند بچه‌ها هم مثل بزرگ‌ترها مشکلات خودشان را دارند و باید یاد بگیرند به شکلی مسائل زندگی‌شان را حل کنند. آن‌ها هم باید مثل بزرگ‌ترها پذیرند بعضی چیزها را نمی‌شود تغییر داد و باید بتوانند با وجود آن مشکلات، خوب و خوشحال زندگی کنند. تلگمایر در کتاب‌هایش داستان مشکلات خودش را تعریف می‌کند و نشان می‌دهد چطور از پس آن‌ها برآمده است. او این مشکلات را آن قدر خوب تعریف می‌کند که بعضی بچه‌ها فکر می‌کنند همسن خودشان است «بچه‌هایی که کتاب‌هایم را می‌خوانند، وقتی می‌فهمند من سی چهل ساله‌ام تعجب می‌کنند. به من ایمیل می‌فرستند و خیلی‌هایشان می‌پرسند «این‌ها واقعًا برات اتفاق افتاده؟ واقعیه؟» یا برایم می‌نویسند «من معمولاً کتاب دوست ندارم اما کتاب‌های شما را دوست دارم». خیلی‌ها هم بعد از خواندن کتاب‌های من تصمیم می‌گیرند داستان‌هایی زندگی خودشان را بنویسند. برای من داستان‌های زیادی از رفتن به دندان‌پزشکی یا ماغزین‌هایی که برایشان اتفاق افتاده، می‌فرستند.»

نوشتن خاطرات مهم است

ربنا خاطراتش را خیلی دقیق تعریف می‌کند. لباس و پوست همکلاسی‌ها و ظاهر اتفاق و کلاس و دیوارهای مدرسه‌اش را با دقیق و ریزیه ریزی روی کاغذ می‌چاورد. ربنا تلگمایر یک عادت قدیمی دارد که کمک کرده دقیق باشد و خوب دور و برویش را بیند: از یازده تا بیست و پنج سالگی تقریباً هر روز ماجراهای روزانه‌اش را در دفتر خاطراتش به شکل کمیک می‌کشیده «نه ساله بودم که کمیک‌های رادر روزنامه دیدم و خوشم آمد. اولین کمیک‌هایم را کلاس پنجم کشیدم. به ایرقه‌مان‌ها هم اصلًاً علاقه‌ای نداشتم. کمیک‌هایی می‌کشیدم که به زندگی خودم مربوط بودند. از نوزده سالگی هم شروع کردم به نوشتن داستان‌هایی کوتاه از زندگی روزانه‌ام، درباره‌ی نفرتمن از پیشه‌ها، اتفاق‌هایی که در دانشگاه می‌افتاد، مهمانی‌ای که رفته بودم، چیزی که آن روز از سوپرمارکت خریده بودم و قصه‌هایی از بچگنی‌ام.»

تصویر مهم است

بچه‌ها از تصویرهای ساده ولی شاد و پرانرژی کتاب‌های ربنا خوش‌شان می‌آید. طراحی‌هایش ساده ولی ماهرانه است. جمله‌هایش راحت خوانده می‌شود. رنگ‌های گرم و صدای‌های مخصوص کمیک‌ها به تصویرها انرژی می‌دهند. شهر و خیابان‌ها خیلی خوب نقاشی

شده‌اند. از همه مهم‌ترین‌که این تصویرها ناراحتی و نگرانی و لذت و شادی رینا در داستان را به خوبی نشان می‌دهد. رینا تلگمایر می‌گوید «بعضی‌ها فکر می‌کنند داستان‌های مصور ارزش ندارند. از معلم‌ها و پدرها و مادرها شنیده‌ام که وقتی بچه‌های شان کتاب مصور می‌خوانند، فکر می‌کنند آن‌ها دارند وقت تلف می‌کنند. بعضی بزرگ‌ترها متوجه نیستند که کتاب مصور می‌تواند بسیار بالرژش باشد. برای دخترها که دیگر اوضاع بدتر است. بارها شنیده‌ام می‌گویند «دخترها که کمیک نمی‌خوانند». هر ماه ده‌ها نامه از پدرها و مادرها، معلم‌ها و کتابدارها به من می‌رسد که فلان بچه اصلاً کتاب نمی‌خوانده اما از وقتی کتاب‌های مصور خوانده، کتاب‌های دیگر را هم با شوق می‌خواند. بله، کمیک‌ها قدرتمندند.»

لبخند مهم است

رینا در کتاب‌هایش از مشکلات، ناراحتی‌ها و ترس‌های نوجوانی اش حرف می‌زند ولی بلد است آن اتفاق‌های را طوری تعریف کند که در پایان شادی را به صورت بچه‌ها بیاورد. او لبخند را فراموش نمی‌کند. «الآن خیلی بهتر می‌دانم که می‌خواهم با کتاب‌هایم به بچه‌ها چه بگویم؛ این که همه‌ی اسامی حرف زدن و محبت می‌توانند کسانی را پیدا کنند که علاقه‌های مشترک زیادی با هم داشته باشند؛ دلم می‌خواهد به بچه‌ها بگویم اوضاع بالآخره خوب می‌شود..»

دربارهٔ نیزدندن تصویرگر

رینا تلگمایر در سان فرانسیسکو بزرگ شد و بعداً به نیویورک نقل مکان کرد و آن‌جا مدرک تصویرسازی خود را در دانشگاه هنرهای تجسمی گرفت. او خالق کتاب‌های «لبخندها»¹ و «خواهرها»² است. کتاب لبخندها که بر اساس خاطرات کودکی خودش نوشته شده، به عنوان پرفروش‌ترین زندگینامه‌ی مصور در نیویورک تایمز برگزیده شد. از دیگر جایزه‌های این کتاب می‌توان به جایزه‌ی ویل آیزنبیرای بهترین اثر نوجوانان و نشان گلوب-هورن بوسoton اشاره کرد. او همچنین خالق کتاب دراما³ از کتاب‌های پرفروش نیویورک تایمز و یکی ازده کتاب مصور برتر نوجوانان یالسا است. رینا همچنین تصویرسازی مجموعه کتاب باشگاه پرستاران بچه⁴ را نجام داده که این مجموعه نیز در لیست برترین کتاب‌های مصور نوجوانان یالسا انتخاب شده است.

1. Smile!

2. Sisters

3. Drama

4. The Baby-sitters Club

یادداشت نویسنده

الهام بخش کتاب دلهره‌ها آدم‌های واقعی، جلسات مشاوره‌ی واقعی و خاطرات واقعی کلاس چهارم و پنجم دبستان من بوده‌اند. من بیشتر عمرم با دل درد و اضطراب دست و پنجه نرم کرده‌ام. سال‌هاست که هر دوی این‌ها کمتر شده‌اند چون کم باد گرفتم چطور مهارشان کنم. نه ساله که بودم معلوم نیست از کجا سروکله‌ی هول و هراس‌هایم پیدا شد. کلی غیبت از مدرسه داشتم. به هر احساس غیرعادی کوچکی در شکم و سواس پیدا کرده بودم. تمام مدت می‌ترسیدم که نکند غذای «اشتباهی» بخورم (اصطلاح علمی برای ترس از حالت تهوع، استفراغ‌هراسی یا فوبیای استفراغ است که خیلی از آدم‌ها واقعاً گرفتارش هستند). در پنج سال گذشته به جلسه‌های صحبت درمانی، درمان شناختی رفتاری، آموزش ذهن‌آگاهی و ای. دی. ام. آر. فرهام و داروهای آرام بخشن خورده‌ام. همه‌ی این‌ها ممکن کردند اما فهمیده‌ام که ترس‌ها و نگرانی‌هایم بخشی از هویت من هستند. ای کتبل آن‌ها تا جایی که می‌توانم می‌کوشم.

برای تشخیص بیماری خودم بازی هم آزمایش داده‌ام: از بیماری سلیاک (جذب ناقص مواد غذایی در روده‌ها) که بعد از این‌ها می‌زمن روده‌ها و خشم معده و بعد از کلی جواب آزمایش منفی، پذیرفتم که از لحاظ اشکنده‌ی من «مشکلی» ندارد. فقط دستگاه گوارش حساس است و باید مراقب چیزهایی که بخشم، باشم. شاید شما هم بعضی از مشکلات من را داشته باشید یا مشکلاتی که ملا متفاوت باشد. اگر هنوز فشار عصبی روی خودتان حس می‌کنید حتماً موضوع را بایک بزرگ ترقابی اعتماد در میان بگذارید. من خیلی خوش‌شانس بودم چون کسانی را داشتم که برای بهترشدن حالم به من کمک کردند.

در آخر می‌خواهم تشویق‌تان کنم که درباره‌ی احساس‌تان حرف بزنید. می‌توانید حس‌تان را بنویسید، درباره‌اش نقاشی یا کاریکاتور بکشید، آهنگ بسازید یا بنوازید یا خیلی راحت با دوستان‌تان درباره‌اش حرف بزنید. آدم باید دل و جرئت داشته باشد و به بقیه بگوید چه چیزی توی بدنش حس می‌کند چون احتمال دارد دیگران هم بتوانند آنچه را می‌گوییم، درک کنند. تا وقتی امتحان نکنیم معلوم نمی‌شود.

از این‌که کتابم را می‌خوانید بسیار ممنونم.

رینا

